

Folketinget — Europaudvalget
Christiansborg, den 20. marts 2007

Europaudvalget
EUV alm. del - Bilag 256
Offentligt

Til
udvalgets medlemmer og stedfortrædere.

Offentligt referat fra Europaudvalgets åbne møde den 7. marts 2007

Til orientering vedlægges det offentlige referat for Europaudvalgets åbne møde den 7. marts 2007.

Der udsendes to referater af Europaudvalgets møder. Det ene referat er offentligt og indeholder referat fra alle åbne punkter på Europaudvalgets møder. Det andet referat er fortroligt, idet det både indeholder referat fra de lukkede og åbne punkter på dagsordenen. Såfremt der ingen lukkede punkter er på dagsordenen er det offentlige og fortrolige referat identiske. Det fortrolige referat udsendes alene til partiernes EU-ordførere.

Det bemærkes, at det offentlige referat er et redigeret referat af Europaudvalgsmøderne og ikke en ordret gengivelse. Det bemærkes endvidere, at referatet udsendes af Europaudvalgets sekretariat uden forudgående godkendelse af Europaudvalget

Med venlig hilsen

Anna de Klauman,
udvalgssekretær

20/3 2007

3. udgave

L=Lukket behandling

Europaudvalget

holder åbent møde:

onsdag den 7. marts 2007, 5 minutter efter mødet i Det Udenrigspolitiske Nævn, dog
tidligst kl. 15.30
i værelse 2-133

Dagsorden:

1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd i Bruxelles den 8.-9. marts 2007
Forelæggelse ved statsministeren
Det Europæiske Råd 8-9/3-07 – bilag 1 (kommenteret dagsorden)
Det Europæiske Råd 8-9/3-07 – bilag 6 (rev. udkast til konklusioner af 5/3-07)
KOM (2007) 0001 – bilag 1 (referat af EU-energi høring den 2/2-07)

Der er elektronisk adgang til samtlige rapporter tilgået DER via den dagsorden, der modtages pr. mail.
2. Samråd med statsministeren vedrørende samrådsspørgsmål M, C og D om Kommissionens energi- og klimaudspil
Besvarelse ved statsministeren
Alm. del (06) – samrådsspørgsmål M (vedlagt)
KOM (2007) 0001 – samrådsspørgsmål C (vedlagt)
KOM (2007) 0001 – samrådsspørgsmål D (vedlagt)
EU-note (06) - E 27 (notat af 17/1-07 om Kommissionens energi- og klimaudspil)
3. Samråd med statsministeren vedr. samrådsspørgsmål E og K om den aktuelle udvikling i EU og processen og udviklingen omkring forfatningstraktaten
Besvarelse ved statsministeren
Alm. del (06) – samrådsspørgsmål E (vedlagt)
Alm. del (06) – samrådsspørgsmål K (vedlagt)

- L 4. Samråd med statsministeren vedr. samrådsspørgsmål L om Berlin-erklæringen
Besvarelse ved statsministeren
Alm. del (06) – samrådsspørgsmål L (vedlagt)
- L 5. Eventuelt

Andre arrangementer i uge 10:

Ingen

Hvor intet andet er angivet, afholdes Europaudvalgets ordinære møder for åbne døre. Tilmelding for tilhørere skal ske *senest kl. 12.00 dagen inden mødet* ved Europaudvalgets sekretariat (europaudvalget@ft.dk; tlf. 33 37 36 10). Der vil være pladsbegrænsning.

Referat af 22. Europaudvalgsmøde onsdag den 7. marts 2007, kl. 15.50

Til stede: Elisabeth Arnold (RV) formand, Charlotte Antonsen (V) næstformand, Erling Bonnesen (V), Eyvind Vesselbo (V), Birgitte Josefsen (V), Morten Messerschmidt (DF), Helle Sjelle (KF), Svend Auken (S), Niels Helveg Petersen (RV), Anne Grete Holmsgaard (SF), Per Clausen (EL).

Desuden deltog statsminister Anders Fogh Rasmussen.

Punkt 1. Forelæggelse af møde i Det Europæiske Råd i Bruxelles den 8.-9. marts 2007

Det Europæiske Råd 8-9/3-07 – bilag 1 (kommenteret dagsorden)

Det Europæiske Råd 8-9/3-07 – bilag 6 (rev. udkast til konklusioner af 5/3-07)

KOM (2007) 0001 – bilag 1 (referat af EU-energi høring den 2/2-07)

Statsministeren: Hovedemnerne for topmødet vil være EU's energipolitik og klimapolitik. Det kan vi fra dansk side være meget tilfredse med. Klimaforandringerne og nødvendigheden af at øge EU's energiforsyningsikkerhed er væsentlige udfordringer, hvor EU's borgere forventer, at EU kan levere konkrete resultater.

Energiministeren og miljøministeren har allerede indhentet forhandlingsmandat vedrørende energi og klima her i udvalget. Jeg vil her trække nogle centrale sager frem fra topmødet.

For det første støtter vi fra dansk side, at EU på forårstopmødet melder sine ambitioner ud for den internationale klimaaf tale, som skal bygge videre på Kyotoprotokolen.

Miljøministrene vedtog på et møde den 20. februar, at EU som led i en international klimaaf tale bør påtage sig at reducere udslippet af drivhusgasser med 30 pct. i forhold til 1990, mens EU vil reducere med mindst 20 pct., hvis der ikke kan indgås en global af tale. Det er det tyske formandskabs ambition at fastholde dette kompromis på topmødet. Fra dansk side anbefaler vi en reduktion på 30 pct. af CO₂ i EU i 2020 i forhold til 1990.

Jeg vil gerne understrege, at mange syd- og østeuropæiske lande finder miljøministrenes vedtagelse overordentlig ambitiøs og gerne ser en udvanding af teksten. På miljøministrenes møde var det i virkeligheden kun Danmark og Sverige, som kæmpede for at opnå et ambitiøst resultat på mil-

jøministrenes område.

EU står i dag kun for ca. 14 pct. af verdens CO₂-udledning, og EU's andel bliver stadig mindre. EU kan derfor ikke alene ved sin egen indsats gøre sig håb om at bekæmpe klimaforandringerne. Det er helt afgørende, at der sættes fokus på den globale indsats, og det er helt afgørende, at EU's udspil fra forårstopmødet bruges til at presse på for, at USA, Kina, Indien m.fl. påtager sig deres respektive bidrag i arbejdet mod klimaforandringerne.

Vi må arbejde for, at EU allerede nu går i gang med at træffe beslutninger om de virkemidler, herunder energipolitiske, som gør det muligt at leve op til klimamålsætningen om en 30 pct. reduktion af CO₂-udslippet.

For det andet lægger vi fra dansk side meget stor vægt på, at der bliver vedtaget bindende energimålsætninger på topmødet.

Det er det tyske formandskabs ambition at få vedtaget en bindende målsætning om 20 pct. vedvarende energi i EU i 2020. Fra dansk side støtter vi fuldt ud de tyske bestræbelser. En bindende målsætning møder dog – det må jeg understrege – stor modstand i mange andre EU-lande, så det bliver ikke nogen let opgave.

Det er muligt, at kriterierne for fordelingen af andelen af vedvarende energi på de enkelte EU-lande kan blive bragt i spil for at søge at sikre et bindende mål for vedvarende energi. Jeg forventer dog, at den endelige fordeling først fastsættes på et senere tidspunkt.

Jeg forventer, at der på forårstopmødet kan opnås enighed om et bindende mål for biobrændstoffer på 10 pct. i 2020. Det kan vi støtte fra dansk side. Vi støtter endvidere, at det sikres, at disse nye biobrændstofteknologier er bæredygtige – gerne via en certificeringsordning – og vi støtter også, at der på EU-plan sættes skub i udviklingen og kommercialiseringen af 2. generation biobrændstofteknologier.

Fra dansk side arbejder vi for en målsætning om en 20 pct. forbedring af energieffektiviteten i EU i 2020, om muligt i form af en bindende målsætning. Men også her er jeg nødt til at gøre opmærksom på, at der er tale om en meget kraftig modstand mod en bindende energieffektivitetsmålsætning i så godt som alle andre EU-lande.

Vi kan fra dansk side ligeledes støtte en ambitiøs gennemførelse af forslagene i Kommissionens plan for energieffektivisering, herunder særligt de konkrete forslag som også indgik i det danske EU-energiindspil, som vi for nogle måneder siden sendte til EU.

Ambitiøse målsætninger for effektivisering af vort energiforbrug og ambitiøse målsætninger for vedvarende energi er afgørende for at mindske EU's udledning af CO₂ og afgørende for at øge EU's energiforsynings sikkerhed. De kan imidlertid ikke stå alene.

For det tredje lægger vi derfor stor vægt på, at forårstopmødet enes om en række andre energipolitiske tiltag.

Der er brug for en styrkelse af det indre marked for energi, og herunder er der behov for en ejermæssig adskillelse mellem de selskaber, som driver nettene, og de selskaber, som kommercielt udnytter nettene. Endvidere er det væsentligt, at der som foreslået af Kommissionen bliver lavet en plan for udbygningen af el- og gasnettene i Europa, og at vi af hensyn til forsynings-sikkerheden øger solidariteten på energiområdet mellem EU's medlemslande. Der er også brug for en stærkt øget satsning på forskning i vedvarende energi og forskning i energieffektivisering på EU-niveau.

Alt i alt vil jeg sige, at det udkast til konklusioner fra topmødet, som ligger på nuværende tidspunkt, går meget langt i retning af at imødekomme danske synspunkter på disse punkter.

Det er ikke engang to måneder siden, at Kommissionen fremlagde sin energi- og klimapakke. Jeg tror, meget få på forhånd havde troet på, at så store dele af Kommissionens forslag, som det nu ser ud til, på så kort tid kunne finde bred støtte blandt EU's 27 medlemslande. Det har vi fra dansk side grund til at være meget tilfredse med.

Jeg er endvidere meget tilfreds med, at vi fra dansk side hele vejen har været med til at presse på for at holde ambitionsniveauet oppe, startende med det danske EU-energiindspil i efteråret, som blev støttet af stort flertal her i Folketinget.

Jeg er i øvrigt sikker på, at Det Europæiske Råd med jævne mellemrum vil vende tilbage til energi- og klimaspørgsmål fremover. Jeg ser således dette topmøde som blot et første skridt på vej mod en stadig mere ambitiøs og stadig mere koordineret energi- og klimainsats fra EU-landenes side.

Forårstopmødet vil også omhandle de mere traditionelle dele af det, der hedder Lissabon-strategien, altså beskæftigelsesspørgsmål, sociale spørgsmål osv.

Det er positivt, at det foreliggende udkast til konklusioner kan konstatere gode fremskridt i medlemslandenes reformer af f.eks. arbejdsmarkedet og de nationale pensionssystemer. Vi kan fra dansk side tilslutte os, at medlemsstaterne udnytter de gode økonomiske tider til at fortsætte reformerne – herunder inspireret af den danske flexicurity model – med henblik på at sikre vækst og beskæftigelse baseret på sunde offentlige finanser.

Det er også positivt, at der i udkastet til konklusioner lægges op til en fortsat udvikling af det indre marked, samtidig med at vi sikrer en fortsat høj grad af forbrugerbeskyttelse. Endvidere er vi fra dansk side enige i, at EU må øge sin indsats inden for innovation, forskning og uddannelse.

Det tyske formandskab har også sat fokus på spørgsmålet om bedre

EU-regulering. Jeg forventer, at der på topmødet kan blive opnået enighed om et fælles reduktionsmål på 25 pct. i 2012 for de administrative byrder, som forårsages af EU-lovgivning. Det kan vi støtte fra dansk side. Når man gør op, hvad der bidrager til de administrative byrder her i landet, er det i høj grad noget, der er forårsaget af regler, der er udstedt i EU-sammenhæng. Så dette mål har også en væsentlig national virkning.

Endelig lægger det tyske formandskab op til, at vi under middagen drøfter dels Berlinerklæringen og dels et styrket partnerskab mellem EU og USA.

For så vidt angår Berlinerklæringen forventer jeg, at drøftelsen vil tage udgangspunkt i et oplæg fra kansler Merkel, hvor hun kort vil redegøre for de tyske tanker med erklæringen. Jeg forventer ikke, at erklæringsteksten vil give anledning til store kontroverser. Det skal være en tekst i anledning af 50-året for Romtraktaten, som kan samle alle 27 medlemslande om centrale mål og værdier.

Det andet emne, som Merkel har valgt at tage op under middagen, er det transatlantiske samarbejde. Kansleren lægger op til en styrkelse af partnerskabet mellem EU og USA – ikke mindst på det økonomiske område.

Jeg er meget tilfreds med, at det tyske EU-formandskab lægger op til en styrkelse af det transatlantiske samarbejde. Jeg vil på mødet give kansler Merkel min fulde støtte. Jeg har ved flere lejligheder foreslået, at EU og USA skal arbejde på at skabe en fælles transatlantisk markedsplads. Der er et enormt potentiale i et forstærket transatlantisk handelssamarbejde – for EU og USA såvel som for virksomheder i alle andre lande, som handler med EU og USA. Det er selvfølgelig ikke noget, der kan ske fra den ene dag til den anden. Men det er vigtigt, at vi går i gang med at konkretisere visionen. Jeg forventer, at det er et emne, som også vil komme til at stå centralt på det kommende EU-USA topmøde.

Svend Auken takkede for forelæggelsen og takkede for, at statsministeren var gået med til at forelægge Det Europæiske Råds møde onsdag i stedet for som oprindeligt planlagt torsdag. Han var glad for, at man fik lejlighed til at drøfte sagen uden det tidspres, der ville være, hvis man først fik forelagt det samme dag, som statsministeren skulle flyve til topmøde. Svend Auken tilføjede, at Europaudvalget gerne ville frigøre sig for Det Udenrigspolitiske Nævn i forbindelse med forelæggelse af og afrapportering fra Det Europæiske Råds møder, idet det ikke var morsomt for medlemmerne gang på gang at skulle vente på, at møderne i Det Udenrigspolitiske Nævn blev færdige.

Berlinerklæringen spiller en stor rolle for det tyske formandskab, som forestiller sig, at den skal vedtages inden udgangen af måneden, og at den skal

dække de 27 lande. Svend Auken argumenterede for, at den blev offentlig tilgængelig, og at man fik lejlighed til at diskutere teksten. Vi har i Danmark brug for at få en diskussion om den, som også omfatter de folkevalgte, og vi vil gerne have mulighed for at komme med input.

Hvis man forestiller sig en bilateral handelsaftale med USA, så er der ikke så meget tilbage i WTO. I hvert fald berører det WTO-samarbejdet en meget stor del af sin globale betydning. Inden Danmark siger ja, ønsker Socialdemokraterne derfor en grundig drøftelse her i Folketinget af det transatlantiske handelssamarbejde. Socialdemokraterne er altså umiddelbart ikke så positive som statsministeren.

Svend Auken havde naturligvis ikke noget imod, at man begrænsede det administrative bøvl i EU-samarbejdet, man var imod, at man satte et kvantitativt mål op og sagde, at det skulle nedskæres med 25 pct. Hvis der var 31 pct. bøvl, skulle det vel nedskæres med 31 pct. Han var imod, at stats- og regeringscheferne sad omkring et bord og sjussede sig frem til, hvilken procent der skulle være tale om. Det drejer sig om, hvilke bestemmelser man skal afskaffe, herunder hvilke danske bestemmelser. Svend Auken mindede om, at noget af det, regeringen konkret havde foreslået, snarere var afregulering, og at noget af det, man skrev, mindede om en pressemeddelelse fra Rederiforeningen. Det er nok ikke den største sag, og Svend Auken var sikker på, at regeringens sædvanlige flertal stod bag den, men alligevel var det de konkrete bestemmelser, Socialdemokraterne var interesseret i at studere.

I relation til energi sagde Svend Auken, at det var interessant i forbindelse med det indre marked for gas og elektricitet at notere det knæfald for de franske særstandpunkter, der var tale om. Her tænkte han på den unbundlingsmodel, hvor man adskilte produktionsfunktionen fra distributionen. Kommissionen havde oprindelige foreslået, at det skulle være en ejermæssig adskillelse, som vi har gennemført i Danmark, hvor det virker, og det vil være en dårlig plan B, hvis man falder tilbage til, at det alene skal være en reguleringsmæssig adskillelse. Netop på dette punkt mente Svend Auken ikke, det var så godt, hvad Tyskland havde foreslået, og pegede på, at man i Tyskland har 4 store monopoler, der deler markedet imellem sig, så der ikke er nogen effektiv konkurrence.

Statsministeren kunne sagtens overbevise Svend Auken om, at det vil være vanskeligt at komme gennem med det kompromisforslag, der foreligger på nuværende tidspunkt, idet han huskede, hvor svært det var at få regeringen til at gå med til det. Socialdemokraterne er kede af det kompromis, der foreligger, men det svarer til det oprindelige udspil fra Kommissionen, så man kan acceptere det.

Anderledes forholder det sig med vedvarende energi, hvor Socialde-

mokraterne skriftligt har anbefalet statsministeren at stå fast på, at de 20 pct. skal være et bindende mål, således som Kommissionen og formandskabet foreslår. Svend Auken nævnte, at han personligt havde erfaring for, at vejledende mål ikke er nok. Ifølge de udsagn, der kommer fra industrien, er vejledende mål dårligere end ingenting. Regeringen bør derfor stå fast på, at hvis man ikke kan blive færdige på topmødet, må man hellere lade være med at vedtaget noget og vente til juni. Klimadiskussionen accelererer, og det bliver stadig tydeligere, at der er ved at ske et skred. Her var der tale om et punkt, hvor Svend Auken mente, man stod sig ved at tage konfrontationen frem for at sætte tapet over. Forslaget er strengt nødvendigt, det er sagligt rigtigt, og vi har støtte af formandskabet og en lang række andre lande. Derfor er det vigtigt, at Danmark står fast på det område. Til gengæld mente Svend Auken godt, man kunne være imødekommende over for det, statsministeren talte om at se på fordelingen af nedskæringerne.

Med hensyn til biobrændstof mente Svend Auken, det ville være deprimerende, hvis det blev det eneste punkt på topmødet, hvor man kom igennem med, at der skulle være tale om noget forpligtende. Han var meget tilfreds med det, statsministeren sagde om certificeringsordninger, og han var også positiv over for, at vi kommer videre og anvender 2. generations teknologi.

Sammenfattede sagde Svend Auken, at Socialdemokraterne mener, at hvis man skal have EU-samarbejdet til at fungere, så må landene give ind over for hinanden, og vi må lytte til hinanden, men hvis det drejer sig om noget, der er afgørende for denne klodes overlevelse, og som drejer sig om principper i stedet for snævre nationale interesser, så kan lande med god grund engang imellem stå fast på principperne. Det ville han ikke kalde for en krise i traditionel forstand, men kalde for en helt væsentlig diskussion.

Svend Auken pegede på, at dette topmøde var det sidste, præsident Chirac ville være med til, og spurgte, om statsministeren mente, at Chirac ville vende hjem fra topmødet og sige, at han havde bekæmpet vedvarende energi, som var ekstremt populært i hans egen befolkning. Derfor var Socialdemokraterne kommet med deres indtrængende anmodning om, at man skulle stå fast på det rigtige synspunkt om, at vi skal have bindende målsætninger vedrørende vedvarende energi.

Anne Grete Holmsgaard var klar over, som statsministeren sagde, at der var givet mandat om bindende mål for vedvarende energi og energieffektivitet osv., men pegede på, at der er nogle tidspunkter, hvor det er afgørende, at man virkelig står fast. Der kan være andre situationer, hvor man kan lave et kompromis.

Anne Grete Holmsgaard hæftede sig ved, at statsministeren have sagt,

at Det Europæiske Råd ville vende tilbage til energi- og klimapolitikken, og at dette kun var et første skridt, men gjorde opmærksom på, at der faktisk står i teksten, at dette er et oplæg til internationale klimaforhandlinger, som skal fastlægge målene helt frem til 2017.

Formandskabet siger i papiret, at det er fuldstændig afgørende, at man holder sig under de 2 grader i global opvarmning, og det sagde Kommissionen også i januar. I den forbindelse gjorde Anne Grete Holmsgaard opmærksom på, at en 30 pct. reduktion af CO₂-emissioner er nødvendig, hvis man skal have en fifty-fifty chance for at holde sig under de 2 grader. Derfor må det være et sted, hvor der skal stå fast. Hvis de andre ikke vil være med nu, må vi bruge de næste par måneder til at gøre det klart for dem, at det er en win-situation. Hvis man holder sig til de 20 pct. vedvarende energi og 20 pct. for energieffektivitet, når vi faktisk op på 25 pct. reduktion af CO₂. Derfor er det ikke særlig imponerende at sige 30 pct. Anne Grete Holmsgaard ville gerne vide, om statsministeren vil stå så fast på det, at han vil sige, at Danmark ikke kan medvirke, hvis vi ikke når det. Hun tilføjede, at vi ellers sender et signal til kineserne og inderne om, at vi ikke er troværdige. Hun mindede om, at det bliver dyrere, hvis vi ikke gør det nu.

Hvad er der gjort af forarbejde for at gøre det klart for andre lande, at dette er en enestående mulighed for at skabe nye job i Europa, hvor vi har et kolossalt energispild?

Ligesom Svend Auken mente Anne Grete Holmsgaard, det er afgørende at stå fast på, at der må være tale om bindende mål for vedvarende energi. Hun betegnede det som helt katastrofalt, hvis vi ikke får bindende mål her.

Anne Grete Holmsgaard henviste til, at præsident Chirac i forgårs har sagt, at han går ind for bindende mål for vedvarende energi, men han forbeholder sig stadigvæk, at så skal der noget med om a-kraft. Hun gik ud fra, at Danmark vil sige klart fra heroverfor.

Niels Helveg Petersen kunne se på det papir, der var uddelt inden mødet, at der nu foreligger en synopsis for Berlinerklæringen, men djævelen ligger i detaljen, og han mente, det var rigtigt, at Europaudvalget får en mulighed for at se en tekst, inden Berlinerklæringen gøres færdig.

Han mente, der kunne komme noget godt ud af planerne om en transatlantisk markedsplads, og sagde, at det ville være bedst, hvis den også omfattede en reduktion af landbrugssubsidierne både i USA og i Europa. Men han understregede, at det primære selvfølgelig må være at udnytte alle muligheder for, at WTO-forhandlingerne fører til et resultat. Det var i hans øjne det bedste bidrag, vi kan give til verdenshandelen, og i virkeligheden også det bedste bidrag, vi kan give til udviklingslandene. Han mente ikke nødvendigvis, et transatlantisk samarbejde ville være til ulempe for WTO-forhandlingerne,

snarere tværtimod. Der har været forhandlinger i WTO i weekenden, men det er lidt uklart, hvad der er sket.

På energi- og miljøområdet er EU i en førerposition, og Niels Helveg Petersen mente, det var kolossalt vigtigt, at Europa her viser vejen. Det er vigtigt i forhold til amerikanerne og i forhold til kineserne.

Han forstod på teksterne, at det er meningen, at Det Europæiske Råd skal følge op på energidiskussionen med henblik på den energiaktionsplan, som skal vedtages i 2010. Det er vigtigt i sig selv at signalere, at Det Europæiske Råd beskæftiger sig med disse spørgsmål. I den forbindelse er en 30 pct. reduktion af CO₂-udslippet selvfølgelig aldeles vigtigt. Det er også vigtigt, at der med hensyn til vedvarende energi bliver tale om bindende mål for landene. Niels Helveg Petersen tilføjede, at udover at der er en stærk europæisk interesse i det, er der selvfølgelig også stærke nationale interesser i ordentlige vedtagelser på dette punkt.

Per Clausen ville gerne høre noget nærmere om, hvilken sammenhæng statsministeren så mellem det transatlantiske samarbejde og WTO-forhandlingerne.

Med hensyn til klima og energi brugte statsministeren udtrykket, at der var tale om ambitiøse målsætninger. Hvis man sammenligner med det, vi hidtil har præsteret, kan man godt kalde det ambitiøst, men spørgsmålet er, om det er ambitiøst nok. Den gode nyhed er, at det er muligt at rette op på i hvert fald den menneskeskabte del af klimaforandringen, men det skal ske rimeligt hurtigt og rimeligt effektivt. Regeringen vil selvfølgelig argumentere for en 30 pct. reduktion af CO₂-udslippet, men Per Clausen havde forstået, at den kunne leve med, at der bliver tale om 20 pct. i stedet for. Per Clausen forstod statsministerens argument med, at Europa kun dækker en begrænset del af udslippet, men pointerede, at den eneste måde at forøge tallet på er at gå i spidsen.

Det samme gør sig gældende med hensyn til vedvarende energi. Også her havde Per Clausen en oplevelse af, at statsministeren ville argumentere for bindende mål, men måske komme hjem og sige, at de kun bliver vejledende. I forbindelse med det, statsministeren sagde om, at man kan diskutere fordelingen, ville Per Clausen gerne vide, hvad udgangspunktet for denne fordeling vil være, hvis der kun bliver tale om vejledende mål.

Per Clausen mindede om, at Enhedslisten havde været en af regeringens faste støtter, når det drejer sig om biobenzin, og at man havde været meget skeptisk over for på det område at have bindende mål. Han var enig med statsministeren og Svend Auken i, at vi skal lave nogle vurderinger af bæredygtigheden, og så gerne en certificeringsordning. Han var bange for, at det endte med, at det eneste sted, hvor der bliver tale om bindende mål, er for biobrændstof.

Charlotte Antonsen sagde, at man have været vidne til en ejendommeligt offentlig debat de seneste dage, som kunne give indtryk af, at Danmark er trængt af EU. Hun mente tværtimod, at det, man lige havde hørt fra statsministeren, beviser, at det modsatte er tilfældet, nemlig at væsentlige danske politikmål prioriteres højt i EU. Det gælder både på energiområdet og når det drejer sig om øget beskæftigelse og flexicurity på et fleksibelt arbejdsmarked, som flere og flere lande er interesseret i. Hun syntes, regeringen har gjort en utrolig flot indsats for at medvirke til, at det udspil fra Kommissionen, vi så for to måneder siden, var så ambitiøst, som det trods alt var. I den forbindelse pegede hun på, at der er tale om 27 lande, at mange af dem er nye medlemmer, og at mange af dem stadig væk er økonomisk tilbagestående. Alligevel har Kommissionen fremlagt et energiudspil, som går langt i retning af vedvarende energi og energieffektivitet og et indre marked for energi. Alt sammen ting, som sikrer, at klima- og miljøpolitikken udvikler sig fornuftigt.

For Venstre er det afgørende, at vi, som der også er lagt op til, kæmper for at få bindende mål, det er selvfølgelig bedre end uforpligtende mål. Vi har allerede hørt, hvordan både energiministeren og miljøministeren har gjort en masse for at sikre, at vi er der, hvor vi er i dag på europæisk plan på energiområdet. Vi har været med til at sætte denne sag meget højt på dagsordenen. Det er vigtigt, at vi ikke risikerer, at resultatet forsvinder fuldstændigt, ved at vi lader være med at stemme for den samlede pakke, sådan som der i hvert fald uden for udvalgets døre var nogle, der talte om. Vi skal kæmpe til det sidste for at få så ambitiøst et udspil som muligt, men EU handler altså også om at gå på kompromis. Vi skal tage hensyn til hinanden. Vi skal rykke på energiområdet, som hidtil ikke har stået så højt på dagsordenen.

Venstre er meget tilfreds med den linje, der er lagt, og Charlotte Antonsen var sikker på, at også statsministeren ville kæmpe som en løve på selve topmødet for, at vi når så langt som overhovedet muligt for at nå de målsætninger, vi har stillet op fra dansk side.

Charlotte Antonsen syntes, det var meget fornuftigt, at man tog det transatlantiske samarbejde med amerikanere op, sådan som den tyske forbundskansler har gjort det. Vi har alle sammen kunnet konstatere, hvordan WTO har haft meget store problemer. Derfor er der ikke andet at gøre end at forsøge på anden vis at sætte den proces i gang igen. Charlotte Antonsen tilføje, at det er klart, at et transatlantisk samarbejde ikke kan erstatte WTO. Vi skal stadig væk presse på for, at vi får internationale handelsaftaler, men hun syntes, det var meget klogt, at man forsøger sig nu på det bilaterale område.

Når man taler om klima, må man ikke glemme, at vi har en gruppe af lande i EU-klubben, som er meget fattige, og derfor er den del af EU's dagsorden – som vi ikke har talt så meget om i Danmark – der drejer sig om at

skabe flere arbejdspladser og større velstand, i virkeligheden er forudsætningen for, at vi kan nå målene på klimaområdet. Jo mere velstand vi får skabt, jo mere forståelse vil der være i de europæiske lande for klimamålene. Det er vigtigt, at vi fastholder overblikket og ikke lader os lokke ind i en eller anden fælde, men bliver siddende ved forhandlingsbordet.

Morten Messerschmidt henviste til, at der har været flere udmeldinger, særligt fra Barroso, om, at det er vigtigt for Kommissionen, at Berlin-erklæringen stort set bliver en skamrosning af de sidste 50 års samarbejde i Europa. Der kan givetvis være meget at rose, men det er vigtigt, at en sådan erklæring bliver afbalanceret, så man også tager stilling til de problemer, EU står over for, og de udfordringer, EU står over for. Når man beskriver euroen som noget helt fantastisk, må man ikke glemme at gøre opmærksom på, at de lande, som står uden for euroen, har en bedre økonomi end dem, der er med i euroen. Nok er det godt, at vi har fået flere lande ind i EU, men det har også haft store økonomiske og sociale omkostninger. Er statsministeren ikke enig i, at de elementer nødvendigvis også må inddrages i en sådan erklæring?

En free trade agreement med USA var et emne, som statsministeren tog op på sit møde med den amerikanske præsident for et års tid siden. Det er klart, at det vil lægge et enormt pres på den øvrige verden, hvis man opnår øget frihandel mellem de to dominerende blokke. Morten Messerschmidt pegede dog på, at man må imødesee nogle problemer, bl.a. på grund af den uoverensstemmelse, der er om GMO-politikken, og på grund af den forskellige kemikaliepolitik.

Morten Messerschmidt betegnede det som helt fornuftigt, at man får skåret ned på det bøvl og bureaukrati, der kendetegner EU-samarbejdet. På den anden side må man også se i øjnene, at da der er kommet en række lande ind i EU, som er meget tilbagestående, vil der opstå problemer, når man fjerner en række af de kontrolmekanismer, der findes i dag. Det vil nærmest blive opfattet som en åben invitation til de lande, som har meget alvorlige problemer med at overholde de eksisterende regler, især i Østeuropa. I den forbindelse nævnte Morten Messerschmidt, at da man diskuterede budgettet, kom det frem, at hver anden slovenske ko overhovedet ikke eksisterede. Resultatet vil nok blive, at der blive endnu mere svindel.

Med hensyn til klima har regeringen sit mandat på plads, som statsministeren sagde, idet den har valgt at aftale klimapolitikken med de andre partier og først efterfølgende har orienteret Dansk Folkeparti.

Af punkt 33 i udkastet til konklusioner fremgår det, at Kommissionen på et eller andet tidspunkt vil lave en analyse af de socioøkonomiske aspekter af den førte politik. Det bød Morten Messerschmidt velkomment, idet der er en enorm usikkerhed om, hvad CO₂-udslippet betyder, men det er rigtigt, at

den politik, man fører, i hvert fald vil have store økonomiske konsekvenser. Morten Messerschmidt ville gerne høre, om statsministeren havde et bud på, i hvilken retning de socioøkonomiske analyser ville pege. Vil der alene være tale om en rekapitulation af FN's hysteriske advarsler, eller vil der være en seriøs vurdering af f.eks. konsekvenserne for forbrugerpriserne i EU?

Hvad er statsministerens holdning til, at man i punkt 30 rent faktisk taler om en 80 pct. reduktion i 2050 i forhold til 1990? Morten Messerschmidt gjorde opmærksom på, at Dansk Folkeparti ikke støtter en sådan politik, når man slet ikke kender de socioøkonomiske konsekvenser. Er statsministeren ikke enig i, at 80 pct. reduktion er et meget højt tal?

Er statsministeren ikke enig i, at valget af udgangspunkt, 1990 med sådanne procentuelle målsætninger, er usædvanligt gunstigt for nogle lande og usædvanligt ugunstigt for andre lande, idet Danmark hører til de sidstnævnte? Er det en problemstilling, som statsministeren – måske ikke på topmødet, men efterfølgende – vil tage op?

Statsministeren indledte sin besvarelse med at sige, at Danmark er i offensiven med hensyn til energi- og klimapolitik, idet vi er et af de lande, som tidligst har taget initiativer, og som fortsat tager initiativer på det område. Vi er et af de mest ambitiøse lande i EU-kredsen, når det gælder energi-, miljø- og klimapolitik. Vi kan konstatere, at Kommissionens udspil, som blev præsenteret i januar, og det udkast til konklusioner, som ligger nu, går endog meget langt i retning af det, vi har ønsket fra dansk side. I virkeligheden er det bemærkelsesværdigt, så hurtigt det har kunnet lade sig gøre at få tingene til at rykke i EU. Det, der nu er spørgsmålet, er, om vi kan få lige det sidste nøk med. Han ville gerne give tilsagn om, at han ville gøre hvad han kunne, men han ville minde om, at der er 27 lande, der skal være enige, og der er altså en ikke ubetydelig modstand mod bindene målsætninger på en række områder, ligesom vi selv er modstandere, når det gælder f.eks. atomkraft. Statsministeren mente, det var væsentligt at få ambitiøse målsætninger ind i konklusionerne, og han mente også, det var rigtigt at gøre dem bindende. Han ville gøre, hvad han kunne herfor, og han ville arbejde inden for rammerne af de mandater, der er givet i Europaudvalget til miljøministeren og energiministeren.

Med hensyn til det administrative bøv, som Svend Auken var inde på, mente statsministeren, det var vigtigt at have en god og ambitiøs målsætning, men selvfølgelig er det væsentligt, hvilke konkrete forslag der kommer. Det vil være afgørende for, hvor langt vi kommer. Når der kommer konkrete forslag, vil de blive forelagt i Europaudvalget på sædvanlig vis.

Statsministeren svarede Svend Auken vedrørende den ejermæssige adskillelse på markedet for energi, at Danmark fastholder kravet om en ejermæssig adskillelse. Kommissionens forslag kommer til efteråret, og så skal

Europaudvalget tager stilling til det.

Med hensyn til biobrændstof pegede statsministeren på, at teksten understreger, at der skal være tale om bæredygtighed, og direkte nævner 2. generations teknologi. Det er noget, vi lægger vægt på fra dansk side. Vi er tilhængere af, at vi gør mest muligt for at fremme udviklingen af biobrændstof, men der skal være et positivt miljøregnskab. Det syntes han faktisk, teksten lægger op til.

Med hensyn til atomkraft svarede statsministeren Anne Grete Holmsgaard, at Danmark holder fast i princippet om, at de enkelte lande selv beslutter deres eget miks, idet vi dog har det synspunkt, at der skal være bindende målsætninger angående vedvarende energi.

I anledning af Niels Helveg Petersens indlæg om det transatlantiske samarbejde understregede statsministeren, at vi lægger afgørende vægt på at få et gennembrud i de multilaterale handelsforhandlinger inden for rammerne af WTO. Det giver store gevinster, ikke mindst for de fattigste lande. Men det, det tyske formandskab lægger op til, er ikke noget, der trænerer WTO-forhandlingerne, det er et supplement. Statsministeren tilføjede, at den transatlantiske markedsplads ikke er noget, der lader sig realisere fra den ene dag til den næste, og det skal selvfølgelig også ses inden for rammerne af et globalt frihandelssystem. Hvis det ikke kan lade sig gøre at få ordentlige fremskridt inden for rammerne af WTO, skal vi ikke være afskåret fra at søge fremskridt i bilaterale frihandelsaftaler mellem EU og lande i Asien og Amerika, idet der er store fordele herved, ikke mindst for de mindst velstående lande. Men det har selvfølgelig førstehedsrangorden at nå disse fremskridt inden for rammerne af WTO, tilføjede statsministeren.

Statsministeren forventede kun en meget kort, overordnet drøftelse på topmødet af Berlinerklæringen. Han sagde, at begge de punkter, Morten Messerschmidt efterlyste, ville være med, både det historiske tilbageblik og de udfordringer, EU står over for i de kommende år.

I anledning af Morten Messerschmidts bemærkninger om det administrative bøvl sagde statsministeren, at vi også er interesseret i, at der er et fælles regelsæt, som alle skal overholde, bl.a. for at sikre en fair og lige konkurrence i det indre marked.

Statsministeren svarede Morten Messerschmidt, at han ikke havde noget kendskab til, hvad en analyse af de socioøkonomiske konsekvenser ville føre til, men han mente, det var fornuftigt at analysere tingene ordentligt.

Selvfølgelig er det en ambitiøs målsætning at tale om en 80 pct. reduktion i 2050, men der er altså tale om et næsten 45-årigt sigt, og der kan ske mange teknologiske fremskridt i løbet af den tid.

Fordelingen af nedskæringerne og fastsættelsen af basisåret er noget

teknisk, men det ender selvfølgelig med at blive noget politisk, og det er meget vigtigt. Statsministeren havde ikke til hensigt at tage spørgsmålet om basisår op igen, men det er klart, at han i relation til det fremadrettede ville sige, at man må tage hensyn til, hvad de forskellige lande allerede har gjort. Vi skal ikke straffes for, at vi i forvejen har gjort meget.

Svend Auken takkede statsministeren for besvarelsen. Han gik ud fra, at statsministeren var positiv over for, at Europaudvalget fik udkastet til Berlinerklæringen ud så tidligt, at der var tilstrækkelig god tid til, at man kunne få en grundig drøftelse af den med folkelig deltagelse. Ligesom Niels Helveg Petersen syntes han, den uddelte disposition så tilforladelig ud, men Socialdemokraterne lægger vægt på, at alt, hvad der laves i EU, bør kunne tåle dagens lys. Det er også derfor, man har indført åbne møder i Europaudvalget.

Han mente simpelt hen ikke, det var rigtigt, når statsministeren – lidt kavaleragtigt – siger, der kun mangler det sidste nøk inden for energi- og klimapolitikken. Der står meget på spil, og de, der har deltaget i forhandlingerne, ved, at der har været meget stor modstand i regeringen. Men nu er man blevet enige om at forsøge med en nødvendig målsætning om 30 pct. nedskæring af CO₂-udslippet, og man har fundet fælles formuleringer på de andre punkter. Desværre ser det ud til, at der kun bliver taler om uforpligtende formuleringer, bortset fra de 10 pct. på biobrændstof.

Vedvarende energi er sammen med energieffektivisering de to vigtigste spørgsmål vedrørende klimaforanstaltningerne. Med hensyn til energieffektivisering har vi desværre givet afkald på bindende mål. Med hensyn til vedvarende energi støtter vi et forslag, som er fremsat af Kommissionen, og som også støttes af formandskabet og af Tony Blair, som har tilsidesat sin energiminister. Nu forstod Svend Auken, at også Jacques Chirac støttede målsætningen. Spanien og Portugal er også positive. Det er ikke alle de nye lande, som er imod. Det er først og fremmest Polen. Desuden ved vi, at Finland er imod. Socialdemokraterne er ikke ude på at lægge op til en krig, men argumenterer for, at man skal stå fast på et princip et sted, hvor man har en god chance for at komme igennem med det. Socialdemokraterne lægger ikke op til nogen form for konfrontation, og man er klar over, at man ikke kan tvinge statsministeren – idet regeringen jo har et flertal med Dansk Folkeparti, når det gælder klima og energi – men Socialdemokraterne giver regeringen et indtrængende råd om at stå fast.

Statsministeren forholdt sig ikke til industriens argument om, at vejledende mål er ringere end ingenting. Ti års arbejde med vejledende målsætninger har ikke givet gode resultater.

Til sidst understregede Svend Auken, at Socialdemokraterne har været med regeringen hele vejen igennem. Nu vil man gerne have den med til det

sidste og håber, at Danmark vil vise rygrad.

Anne Grete Holmsgaard henviste til, at statsministeren selv havde flyttet sig, idet han for en måned siden var imod en 30 pct. reduktion af CO₂-udslippet og var imod bindende mål for vedvarende energi, men nu går ind for det. Derfor troede hun, han undervurderede sin egen evne til at få de andre lande med. Det er klart, at man ikke skal have den samme fordeling af nedskæringerne, som man havde i den første Kyotoperiode.

Anne Grete Holmsgaard gentog sit spørgsmål, om det ikke er korrekt, at der er lagt op til at give mandat til de internationale forhandlinger om perioden, der går frem til 2017, altså dækkende de næste ti år.

Hun syntes ikke, det var særlig præcist, hvad der står i teksten om biobrændstof, og citerede følgende fra udkastet: "The binding character of this target is appropriate subject to production being sustainable, second-generation biofuels becoming commercially available and the Fuel Quality Directive being amended accordingly to allow for adequate levels of blending." Hun spurgte, om det, Danmark kæmper for, ikke er, at det skal være en betingelse, at der er en positiv miljøfordel. Hvor stor skal den være?

Anne Grete Holmsgaard havde svært ved at finde noget, der kunne berettige, at den uddelte synopsis til Berlinerklæringen skulle være fortrolig. Hun spurgte, hvornår der kommer en tekst, som kan diskuteres i offentligheden, sådan at der ikke bliver skabt et enormt forventningspres.

Per Clausen spurgte, om statsministeren ikke er enig i, at i stedet for at beskrive situationen sådan, at rigdom er forudsætningen for at løse klimaproblemerne, kan man sige, at en løsning af klimaproblemerne er en forudsætning for at skabe rigdom – i hvert fald for de lande, som ikke er rige i dag.

Skal statsministerens svar forstås på den måde, at nu har regeringen fået mandat til at gøre noget, og statsministeren lytter venligt til de gode råd fra dem, der har givet mandatet, men han behøver ikke følge dem, og derfor gør han det heller ikke.

Morten Messerschmidt kunne overhovedet ikke genkende det billede, Svend Auken tegnede af, at regeringen havde sit flertal hjemme i energi- og klimapolitikken med Dansk Folkeparti, idet han gjorde opmærksom på, at der er mange punkter, hvor regeringen fører energi- og klimapolitik sammen med Socialdemokraterne.

Han hørte svarene sådan, at han og statsministeren på en række områder var enige om problemerne. Når statsministeren siger, at det er umuligt på nuværende tidspunkt at vide, hvilke teknologiske fremskridt der vil finde sted de næste 43 år, samtidig med at statsministeren siger, at landene har ret til selv at sammensætte deres energimiks, er de to synspunkter så i virkeligheden ikke modstridende med, at man vil gøre målsætningerne bindende? Afskærer man

ikke derved landene fra at drage nytte af nogle af de teknologiske muligheder?

Morten Messerschmidt pegede på, at man i punkt 4 vedrørende international energipolitik peger på, at energitraktaten kan udvides til en række lande, og udover Norge og Tyrkiet nævner man Ukraine og Moldova. Hvordan vil Rusland reagere på det? Vil det ikke føle sig overset og tilsidesat?

Erling Bonnesen gav fuld opbakning til regeringens linje og undrede sig lidt over diskussionen om, hvorvidt målene skulle være bindende eller vejledende, idet han pegede på den betydning, det gode eksempel har.

Statsministeren kunne ikke vide, hvordan det tyske formandskab ville gribe Berlinerklæringen an, men hans råd ville være, at man burde gøre processen så åben som overhovedet mulig. Han tilføjede, at regeringen ville gøre alt, hvad den kan, for at involvere Folketingets partier i processen.

Svend Aukens beskrivelse af forhandlingssituationen så jo meget optimistisk ud, og hvis han har ret deri, så var der jo gode muligheder for, at statsministeren kunne nå langt i retning af de danske ønsker. Han ville gøre sit bedste og som sagt operere inden for det mandat, regeringen havde fået i Europaudvalget.

Statsministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at han ikke var bekendt med, at han for en måned siden havde været imod en 30 pct. målsætning vedrørende CO₂-udslip, og han mente heller ikke, han havde været imod bindende mål. Han undrede sig lidt over diskussionen, idet han mente, tingene var afklaret med miljøministeren og energiministeren, før regeringen fik sit mandat.

Han vidste ikke, om han undervurderede sine egne evner til at overtale de andre lande, men han mindede Anne Grete Holmsgaard om, at lederen af det parti, som Anne Grete Holmsgaard på et senere tidspunkt havde tilsluttet sig, havde sagt: "Man skal passe på ikke at løfte fanen så højt, at fødderne ikke kan nå jorden."

Statsministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at han opfattede det, der står om biobrændstof, sådan, at der skal være et positivt miljøregnskab ved anvendelse af biobrændstof, hvilket han var meget tilfreds med. Han mente, der var mange problemer knyttet til 1. generations teknologi, hvorimod der er vældige perspektiver i 2. generations teknologi.

Med hensyn til det lidt mere filosofiske spørgsmål, Per Clausen stillede, troede statsministeren, at en væsentlig forudsætning for at gøre noget godt for miljøet er, at der er velstand og økonomisk vækst.

I anledning af den modstrid, Morten Messerschmidt havde talt om at der var mellem på den ene side at sige, at landene selv må bestemme deres energimiks, og samtidig fastsætte bindende mål på en række områder, måtte statsministeren bare sige, at der er nogle energiformer, som er så gode, at de

fortjener at være underlagt bindende målsætninger.

Det er jo ikke til at vide, hvordan Rusland vil reagere, men statsministeren pegede på, at EU mange gange havde drøftet energipolitik med Rusland, som jo er en stor udbyder af energi til EU, og det var hans klare opfattelse, at Rusland ikke har noget at frygte.

Helt overordnet sagde statsministeren, at hans ønske om at reducere afhængigheden af importeret energi også er sikkerhedspolitisk begrundet.

Svend Auken takkede for svarene og for bemærkningen om vedvarende energi som en del af forsyningssikkerheden, hvilket han syntes var en vigtig pointe, som desværre ikke fremgår af konklusionsteksten.

Han mente, at når Anne Grete Holmsgaard sagde, at statsministeren havde omvendt sig, var det nok fordi hun havde deltaget i alle forhandlingerne med statsministerens ministre.

Når diskussionen kommer i dag, var det fordi energiministeren havde sagt, at slagsmålet ikke kom mellem energiministrene, men kom til at foregå på topmødet.

Svend Auken var enig med Anne Grete Holmsgaard i, at det, der står om biobrændstof, ikke er betryggende. Der står, at det skal bidrage til en mere bæredygtig udvikling, men vi mener, at biobrændstof i sig selv skal være bæredygtig, altså certificeres.

Det er fuldstændig rigtigt, som statsministeren siger, at velstand er forudsætningen for at løse nationale miljøproblemer, men det samme gælder ikke globalt, for jo rigere, vi bliver, desto større bliver miljøproblemerne.

Socialdemokraterne håber, det vil være muligt at komme igennem med et tilfredsstillende resultat, og vil blive meget skuffede, hvis det eneste, der kommer ud af det med hensyn til bindende mål, bliver 10 pct. på biobrændstof.

Anne Grete Holmsgaard gjorde opmærksom på, at der under biobrændstof intet står om 2. generations teknologi, og der står heller ikke noget om certificering.

Det er altid underholdende for en SF'er at blive mindet om Aksel Larsen, men det var nu ikke miljø, Anne Grete Holmsgaard først og fremmest tænkte på, når man nævnte Aksel Larsen. Hun mente, det drejede sig om at vise lederskab. Hun fastholdt, at statsministeren oprindeligt bakkede op om de 20 pct. – det havde han svaret hende på et spørgsmål i Folketingssalen – men heldigvis var det via hans ministre lykkedes at overbevise ham om, at det burde være 30 pct.

Til slut mindede Anne Grete Holmsgaard igen om, at Frankrig ønsker at bringe a-kraft ind i billedet ved at tale om low carbon teknologi.

Charlotte Antonsen glædede sig over udtalelserne fra den socialde-

mokratiske ordfører, som ikke svarer til det ejendommelige brev til statsministeren, hvor man truer med at stemme imod hele energioplægget.

Hun ville ikke referere fra de fortrolige forhandlinger, der havde været ført, men de er i hvert fald ikke foregået på den måde, som Anne Grete Holmsgaards og Svend Aukens indlæg kunne give indtryk af. Der havde tværtimod været en god forståelse hos ministrene og været udvist stor imødekommenhed.

Vedrørende biobrændstof sagde Charlotte Antonsen, at man i konklusionsteksten ikke havde gentaget hele energiudspillet, men som transport- og energiministeren havde gjort opmærksom på, var der i Kommissionens udspil netop et forslag om miljøcertificering af biobrændstof, og i det danske udspil taler vi om, at vi vil have etableret en langsigtet arbejdsstrategi for udvikling af 2. generations biobrændstof.

Statsministeren erklærede sig fuldstændig enig med Charlotte Antonsen. I øvrigt ville han ikke kommentere det, der var sagt i sidste runde, da indlæggene mere havde karakter af erklæringer. Han mente ikke, det på nuværende tidspunkt var muligt at sige, hvordan han ville reagere i forskellige situationer, da det i høj grad måtte afhænge af forhandlingssituationen. Han troede, der var bred enighed om, at vi skal se at komme så langt, som vi kan, men da der ikke på nuværende tidspunkt er enighed i EU-kredsen, bliver det en vanskelig opgave.

Punkt 2. Samråd med statsministeren vedrørende samrådsspørgsmål M, C og D om Kommissionens energi- og klimaudspil

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål M (vedlagt)

KOM (2007) 0001 – samrådsspørgsmål C (vedlagt)

KOM (2007) 0001 – samrådsspørgsmål D (vedlagt)

EU-note (06) - E 27 (notat af 17/1-07 om Kommissionens energi- og klimaudspil)

Samrådsspørgsmålene havde følgende ordlyd:

Samrådsspørgsmål M

"Hvordan vil statsministeren aktivt støtte Europa-Parlamentets krav til opstramning af EU's klima- og energipolitik, sådan at han på topmødet i marts kan opnå et resultat på klima- og energiområdet, der modsvarer de udfordringer, vi står over for?"

Samrådsspørgsmål C

"Hvilke initiativer har regeringen taget op til Kommissionens lancering af "energi-pakken" den 10. januar 2007 og efterfølgende op til DER-topmødet den 8.-9. marts for at lægge maksimalt pres på de øvrige stats- og regeringsledere til at forpligte hinanden på en 30 pct. CO₂-reduktion i 2020, så der er sammenhæng mellem det, EU selv siger er nødvendigt, og EU's beslutninger, og så man undgår, at EU forpligter sig til en for lav målsætning i forhold til, at der er meget få år at løbe på, hvis faretruende global opvarmning skal undgås?"

Samrådsspørgsmål D

"Hvad er regeringens strategi, og hvilke initiativer vil der blive taget for at få tilslutning til bindende mål for vedvarende energi og energieffektivitet/energi-besparelser i 2020?"

Formanden gjorde opmærksom på, at medlemmerne umiddelbart før mødet havde fået uddelt et fortroligt bilag vedrørende Berlinerklæringen. Da denne synopsis af det tyske formandskab var stemplet fortroligt, bad hun om, at man bevarede bilaget som fortroligt og undlod at gå ind på det i detaljer under de åbne samråd, men ventede til dagsordenens punkt 4, hvor der var et lukket samråd netop om Berlinerklæringen.

Anne Grete Holmsgaard begrundede samrådsspørgsmål C og D. Hun mente, det var relevant at få at vide, hvad regeringen havde gjort, forud for at Kommissionen præsenterede energiplanen den 10. januar, for at få lagt maksimalt

pres på de andre lande for at få dem til at gå med til en 30 pct. reduktion af CO₂-udslippet, og hvad den vil gøre fremover for at få vedtaget bindende mål for vedvarende energi og energieffektivitet.

Per Clausen begrundede samrådsspørgsmål M, som måske nu mest havde historisk interesse. Han ville i hvert fald gerne vide, hvad statsministeren havde brugt beslutningen fra Europa-Parlamentet til.

Statsministeren: Som følge af den drøftelse, vi allerede har haft under dagsordenens punkt 1, tror jeg, jeg kan gøre min besvarelse af samrådsspørgsmålene under dette dagsordenspunkt rimelig kort.

Siden vi kom med det danske energiudspil, som blev sendt til Kommissionen, har vi på alle niveauer, afsluttende med ministerrådsmøderne for energiministre og miljøministre, arbejdet hårdt på at komme så tæt som muligt på de målsætninger, vi har stillet op i det danske udspil.

Jeg må sige, at vi blev positivt overrasket over, da Kommissionen kom med sin plan, hvor tæt den lå på det danske udspil.

For så vidt angår Europa-Parlamentets holdning til EU's klimapolitik flugter den ifølge de resolutioner, som Parlamentet vedtog på et plenarmøde i midten af februar, godt med den danske holdning, således som jeg allerede har redegjort for under forelæggelsen af topmødet.

Angående energipolitikken har jeg noteret mig et par punkter, hvor Europa-Parlamentet har indtaget et mere ambitiøst standpunkt end Danmark. Således har Parlamentet foreslået en bindende målsætning for vedvarende energi på 25 pct. i 2020 og nævner muligheden af en bindende biobrændstofmålsætning på 12,5 pct. i 2020.

Jeg skal gentage, at vi fra dansk side, i overensstemmelse med energiministerens forhandlingsmandat opnået her i udvalget, støtter en bindende målsætning for vedvarende energi på 20 pct. i 2020. Vi støtter ligeledes en bindende målsætning for biobrændstoffer på 10 pct. i 2020.

Anne Grete Holmsgaard pegede på, at statsministeren i sin forelæggelse af topmødet henviste til det udspil, der blev fremsendt under det finske formandskab i oktober, men i det står der ganske vist noget om 2 graders målsætningen, men der står ikke noget om 20 eller 30 pct. eller nogen andre procenter vedrørende CO₂-udslippet. Hun ville gerne vide, hvilke instrukser den danske regering havde givet de danske forhandlere vedrørende klimamålsætningen. Var det 20 pct. eller 30 pct.?

Per Clausen gjorde opmærksom på, at Europa-Parlamentets beslutning på visse områder var positiv og i overensstemmelse med Danmarks holdning, og derfor var det vel oplagt at bruge den. Han spurgte, om Parlamentets

vedtagelse havde spillet nogen rolle i de drøftelser, man havde haft efterfølgende, og hvordan Danmark havde forholdt sig til den.

Statsministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at de ministre, der var sendt af sted fra dansk side, arbejdede inden for de forhandlingsoplæg, de havde fået godkendt i Europaudvalget, og som bekendt gik de ud på at arbejde for en 30 pct. målsætning som led i en global aftale.

Anne Grete Holmsgaard præciserede, at det, hun spurgte om, drejede sig om perioden før Kommissionens udspil af 10. januar, hvor der jo foregik forhandlinger på embedsmandsplan, ikke om hvad der skete, efter at Europaudvalget havde godkendt forhandlingsoplæg i februar.

Per Clausen ville gerne vide, om statsministerens manglende svar vedrørende Europa-Parlamentet var udtryk for, at Europa-Parlamentets udtalelse ikke havde haft betydning, og at regeringen ikke havde søgt at udnytte den til at skabe et bedre resultat end det, statsministeren nu mente at have opnået.

Statsministeren forstod ikke Anne Grete Holmsgaards spørgsmål. Regeringen forhandler jo ikke med Kommissionen på baggrund af et mandat, og dér, hvor regeringen tager stilling, er når sagen skal behandles i Ministerrådet, og der arbejder regeringen indenfor rammerne af de forhandlingsoplæg, som den har fået tilslutning til i Europaudvalget.

Statsministeren svarede Per Clausen, at han syntes, Europa-Parlamentet havde spillet med på en positiv måde, og betragtede Europa-Parlamentets vedtagelse som en opbakning til Danmarks bestræbelser på at få vedtaget en så ambitiøs energi-, miljø- og klimapolitik som overhovedet muligt.

Anne Grete Holmsgaard mente ikke, svaret til hende var korrekt, idet hun pegede på, at der foregår møder i Coreper og andre steder i EU-systemet, hvor der sidder danske repræsentanter, og de har selvfølgelig et mandat, de arbejder inden for. Hun ville gerne vide, hvilket mandat de havde haft før den 10. januar.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at det svar, statsministeren var kommet med, historisk set havde været sandt, men ikke var det længere, idet man har vedtaget nye procedurer i Europaudvalget, hvorefter regeringen i vigtige spørgsmål så vidt muligt skal forelægge sagerne i Europaudvalget, inden den tilkendegiver en holdning i EU. De regler havde man arbejdet efter et stykke tid, og Svend Auken syntes, de fungerede godt.

Statsministeren henviste til, at Kommissionen kom med sit udspil den 10. januar, og sagde, at den eneste drøftelse, han havde været involveret i før det tidspunkt, var på topmødet i Finland, hvor han præsenterede det danske indspil og ved samme lejlighed gav tilslutning til det klimaudspil, der kom fra

Storbritannien og Holland.

Anne Grete Holmsgaard mente, statsministeren godt forstod, hvad hun spurgte om, men ikke ville forstå det. Hvordan kan det være, at miljøministeren i Miljøudvalget i februar gik ind for 20 pct. og ikke 30 pct.? Er der er en dårlig kommunikation i regeringen, eller er forklaringen, at statsministeren ikke har lyst til at sige, at det, den danske repræsentant i Coreper havde mandat til, var 20 pct.?

Statsministeren henviste Anne Grete Holmsgaard til at tage op i Miljøudvalget, hvad den danske miljøminister havde sagt dér. I øvrigt kunne han ikke se, hvilken interesse sagen havde, når Kommissionen var kommet med et ganske udmærket udspil, og vi i Rådet havde givet tilslutning til en målsætning på 30 procents reduktion som led i en global aftale.

Punkt 3. Samråd med statsministeren vedr. samrådsspørgsmål E og K om den aktuelle udvikling i EU og processen og udviklingen omkring forfatningstraktaten

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål E (vedlagt)

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål K (vedlagt)

Samrådsspørgsmålene havde følgende ordlyd:

Samrådsspørgsmål E

"Hvad kan ministeren oplyse om den aktuelle udvikling i EU?"

Samrådsspørgsmål K

"I forbindelse med besvarelse af samrådsspørgsmål E om den aktuelle udvikling i EU bedes ministeren endvidere redegøre for sin vurdering af processen og udviklingen omkring forfatningstraktaten."

Svend Auken begrundede samrådsspørgsmålene. Samrådsspørgsmål E var stillet for meget lang tid siden i forbindelse med en af de hæsblæsende forelæggelser inden Det Europæiske Råds møder, idet han mente, statsministeren på et tidspunkt, hvor der var god tid, skulle beskæftige sig med en samlet vurdering af udviklingen i EU. Da klokken nu var kvart i seks, og man havde haft et langt samråd i Europaudvalget, ville Svend Auken være indforstået med, at statsministeren gemte besvarelsen af samrådsspørgsmål E til et senere tidspunkt.

Samrådsspørgsmål K drejedes sig om forfatningstraktaten, og da det er en af de sager, der står højt på dagsordenen for det tyske formandskab, og som har stor betydning for os alle sammen, ville Svend Auken give statsministeren mulighed for at sige noget om, hvordan arbejdet med forfatningstraktaten skrider frem.

Statsministeren: Jeg mener, det er en rigtig måde at håndtere samrådsspørgsmålene på, som Svend Auken foreslår.

Jeg har også et håb om, at der kan ske noget vedrørende forfatningstraktaten – ikke mindst i andet halvår af i år. Det er nu, der skal iværksættes intense bestræbelser på at nå en løsning.

Formålet med forfatningstraktaten var som bekendt at gøre det udvidede EU mere effektivt, åbent og demokratisk. Hvis et EU med mere end 27 medlemsstater fortsat skal kunne tage det 21. århundredes udfordringer op og skabe konkrete resultater, er det nødvendigt at fremtidssikre beslutningsmekani-

nismer, procedurer og institutioner i EU.

Regeringen og et bredt flertal i Folketinget er enige om, at forfatnings-traktaten er en god traktat. Den er nu ratificeret i 18 medlemslande, som alle ønsker at bevare den i sin helhed eller i hvert fald så meget af den som muligt. Det er naturligt nok. Men faktum er, at traktaten er blevet afvist af vælgerne i Frankrig og Holland. Det skal vi selvfølgelig også respektere.

Jeg tror, alle medlemslandene er enige om, at der er brug for en ny EU-traktat, hvis EU også fremover skal kunne levere resultater, og hvis EU skal kunne gøre sig gældende internationalt. Opgaven bliver derfor at nå til enighed om en ny traktat, som alle 27 medlemmer af EU kan tilslutte sig. Det bliver en meget vanskelig proces. Men jeg er glad for, at det tyske EU-formandskab har givet høj prioritet til, at vi nu kommer videre.

Det er vigtigt, at vi fra dansk side yder et konstruktivt bidrag til, at vi får en afklaring af traktatspørgsmålet. Udfordringen i det kommende år bliver at nå til enighed om, hvordan vi kan bringe det udvidede EU fremad. Jeg mener, at udgangspunktet må være forfatningstraktaten. Men hvordan en løsning, som alle EU's 27 medlemslande kan acceptere, skal skrues sammen, er det nok for tidligt at sige noget præcist om på nuværende tidspunkt.

Det er meningen, at det tyske formandskab frem mod topmødet i juni skal udarbejde en køreplan, som skal lede til beslutninger så betids, at traktaten kan træde i kraft inden valgene til Europa-Parlamentet i juni 2009. Det er en ambitiøs plan, men vi bør bakke den op fra dansk side.

Som et led i processen planlægger det tyske formandskab som bekendt en erklæring fra alle EU-landene i marts måned i anledning af 50-året for Romtraktaten. Erklæringen skal være med til at samle medlemslandene om en række af de fælles mål og værdier, som er kernen i EU-samarbejdet.

Hvis der bliver enighed om en køreplan på topmødet i juni, kan det meget vel betyde, at vi skal ud i traktatforhandlinger allerede i efteråret. Det er min forhåbning, at vi på junitopmødet kan blive enige om at indkalde en regeringskonference under portugisisk formandskab. Hvis en ny traktat skal være på plads og ratificeret før valget i Europa-Parlamentet i 2009, skal den faktisk politisk være afklaret på en regeringskonference inden udgangen af i år. Det kan blive svært. Men jeg mener som nævnt, at vi fra dansk side bør støtte det tyske formandskab i en sådan tidsplan.

Det er klart, at regeringen i det kommende forløb fortsat vil holde en løbende kontakt til partierne. Det er meget tilfredsstillende og en styrke for Danmark i EU, at de grundlæggende linjer i den danske Europapolitik hviler på et bredt flertal i Folketinget. Det vil regeringen gøre sit til, at vi kan fastholde.

Svend Auken takkede for besvarelsen og sagde, at på dette punkt var

Socialdemokraterne ikke bare indholdsmæssigt, men også strategisk og taktisk enig i regeringens bedømmelse. Udgangspunktet er forfatningstraktaten, støtte til det tyske formandskab og en regeringskonference, hvor man ser, hvor meget man kan få med af forfatningstraktaten og samtidig sikrer en mulighed for ratifikation inden valget til Europa-Parlamentet. Alt det er Socialdemokraterne fuldstændig enig med regeringen om, og Socialdemokraterne er glade for løftet om at blive løbende orienteret.

Svend Auken spurgte, hvordan den såkaldte skriftstolsprocedure fungerer. Hvad kan statsministeren – ihukommende at det er et åbent møde – sige om det?

Det havde hele tiden været den danske opfattelse, at Frankrig og Holland har et særligt ansvar for at komme med løsninger, efter at forfatningstraktaten blev forkastet i de to lande. Hvilke meldinger er der kommet fra de to lande?

Det er vigtigt for Socialdemokraterne, at man får en hurtig afgørelse, og at man får så meget som overhovedet muligt med af indholdet i forfatningstraktaten. Svend Auken tilføjede, at hvis navnet og et par magtsymboler skulle ryge, så var det ikke noget, der ville være afgørende.

Morten Messerschmidt gjorde opmærksom på, at det brede flertal i Folketinget, statsministeren havde talt om at der var for forfatningstraktaten, jo ikke var bredt nok i forhold til grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse, idet der ikke er 5/6 flertal. Når statsministeren nu taler om, at vi skal have så meget som muligt med af forfatningstraktaten, hvilke overvejelser gør regeringen sig så om folkeafstemning, når statsministeren allerede nu ved, hvornår han gerne vil have en forfatningstraktat til at træde i kraft?

Vil Berlinerkklæringen indeholde nogen formuleringer, hensigtserklæring eller lignende om forfatningstraktaten?

Morten Messerschmidt ville gerne vide, om det, statsministeren siger, skal forstås på den måde, at statsministeren overhovedet ikke ser nogle negative dele af forfatningstraktaten, men at det er den endegyldige åbenbaring for EU-samarbejdet. Han havde tidligere forstået, at regeringen betragtede forfatningstraktaten som et acceptabelt kompromis, hvor der var en del, der var godt, og en del, som ikke var så godt. Derfor syntes han, man burde hilse det velkomment, at der kommer en ny runde, hvor man får mulighed for at influere på indholdet.

Statsministeren havde ikke helt overblik over resultatet af skriftstolsproceduren, som jo går ud på, at det tyske formandskab spørger de enkelte lande, hvordan de ser på den tidsplan, formandskabet har foreslået, men han havde forstået på Berlin, at det tyske formandskab har en vis optimisme med hensyn til, at der vil kunne opnås tilslutning til en ambitiøs tidsplan. Det hå-

bede statsministeren holdt stik.

Statsministeren erkendte, at de manglende meldinger fra Frankrig og Holland er noget af det, der her været med til at skabe usikkerhed. Da Danmark og Irland i sin tid stemte nej, kom vi med udspil. Når der ikke er kommet udspil fra Frankrig og Holland, hænger det nok sammen med, at der har været valg i Holland, og at der først for nylig er dannet en ny regering, og at der skal være præsidentvalg i Frankrig. Regeringen følger med i den franske valgkamp, og statsministeren mente, at det udspil, det måtte komme, vil afhænge af, hvem der vinder præsidentvalget. Den p.t. førende kandidat, Sarkozy, har slået til lyd for en enklere traktat, men hvad det mere præcist betyder, ved vi ikke på nuværende tidspunkt. Statsministeren mente, det ambitiøse tyske formandskabs tidsplan vil være med til at fremskynde situationen, og pegede på, at når vi når frem til junitopmødet, vil valget i Frankrig være overstået.

Statsministeren svarede Morten Messerschmidt, at der ikke er taget stilling til spørgsmålet om folkeafstemning, da vi ikke ved, hvad den kommende traktat vil komme til at indeholde.

Statsministeren forventede ikke, at der i Berlinerklæringen kommer nogen direkte reference til forfatningstraktaten, idet Berlinerklæringen er tænkt som en erklæring i anledning af 50-året for Romtraktaten, hvor man gør status over, hvad der er sket i de 50 år, og også beskæftiger sig med de udfordringer, EU står over for, ligesom man beskriver de mål og værdier, som EU kan samles om.

Han svarede Morten Messerschmidt, at naturligvis var forfatningstraktaten et kompromis, og hvis vi selv skulle have skrevet den, ville den ikke på alle punkter have set nøjagtig sådan ud. Men statsministerens udgangspunkt var, at man ikke skulle genåbne det kompromis, der var opnået om forfatningstraktaten i konventet og senere på regeringskonferencen, idet der virkelig var opnået en delikat balance. Hvis man begyndte at åbne et sted, ville det være en Pandoras æske, og så var han ikke sikker på, at resultatet ville blive til gunst for os. Derfor havde regeringen sagt med tilslutning fra et bredt flertal i Folketinget, at forfatningstraktaten er udgangspunktet, idet vi selvfølgelig må respektere, at befolkningerne i to lande har stemt imod.

Morten Messerschmidt mente, det var uomtvisteligt, at forfatningstraktaten indeholder suverænitetsafgivelse, og hvis den kommende traktat også indeholder suverænitetsafgivelse, kan statsministeren så ikke bekræfte, at så får vi også en folkeafstemning om den?

Når statsministeren siger, vi overhovedet ikke skal diskutere indholdet af forfatningstraktaten, hvordan forestiller statsministeren sig så, at Frankrig og Holland skal håndtere den situation, der er opstået? Forestiller man sig, at

de to lande skal tage individuelle forbehold? Skal man tage forbehold for charteret, for hymnen og for mottoet?

Svend Auken tog udgangspunkt i, at statsministeren havde talt om en ny regeringskonference, og forstod det sådan, at der ikke skulle nedsættes et nyt konvent, som skulle gøre hele arbejdet engang til. Ganske vist ønsker Socialdemokraterne et bedre traktatgrundlag, men vi skal ikke ud i den mose, at der vil gå år og dag med et nyt konvent og nye diskussioner.

Statsministeren bekræftede over for Morten Messerschmidt, at hvis den nye traktat indeholder elementer, der berører grundlovens § 20, skal der være en folkeafstemning, men så længe vi ikke kender indholdet, er der ingen grund til at kaste sig ud i den diskussion.

Det må i høj grad være op til Frankrig og Holland, om de synes, der skal findes nationale løsninger.

Statsministeren var helt enig i Svend Aukens analyse og konklusion. Han mente, det var for tidligt at sige, præcis hvilke elementer i forfatnings-traktaten der skulle med, men han var helt enig i, at det gælder om at finde en løsning hurtigt, idet det ikke vil være godt, at EU i mange år endnu skal stå i en traktatforhandlingssituation.